

СВІТ ДИТИНИ

ІЛЮСТРОВАНІЙ ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

Виходить два рази в місяць.

Бабуся казочку говоре...

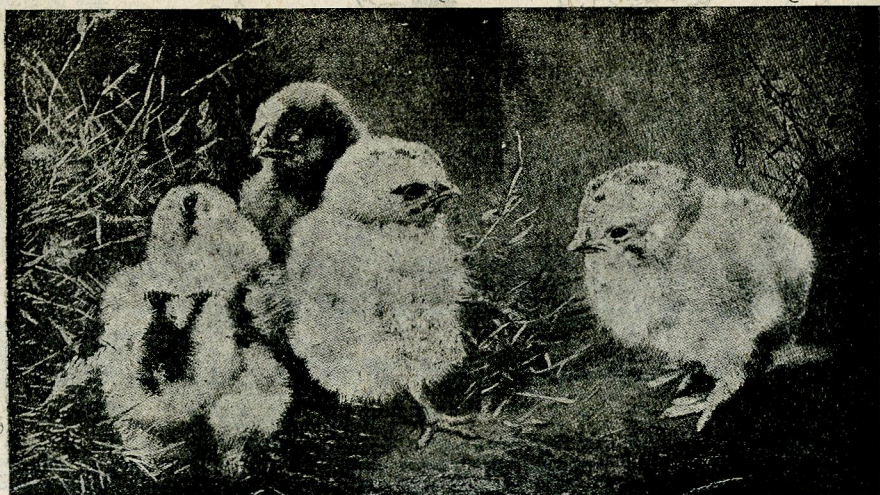
Бабуся казочку говоре
Під шум розміряної ночі
І слухає внучатко хоре
Заплющивши зболілі очі.
Там за вікном весна біліє
І усміхи по квітах стеле —
Під казки склад внучатко мріє,
Що йдуть до нього три ангели.

Бабуся казочку говоре
Про скарби, царства, самоцвіти,
А ніч стоїть мов сонне море
Обслоною імлі сповите.
Спокійно... Пташечка дрімає
В кущах зеленої калини —
Внучатко серденьком літає
Кудись в далекії країни.

Бабуся казочку шепоче
Про скарби, царства, самоцвіти
І сплющує дівчатко очі,
Щоб більше їх не відчинити.
У нього в головах ангели
І пані серед пестрих цвітів
Чудовий шлях до неба стеле,
Де скарби, царства, самоцвіти.

Роман Завадович.

Куриятка.

Гляньте, що за ціпочки,
Молоденькі курочки —
Приязні та милі!
Тільки тиждень їм іде,
Та самі на сонце вже
Ось повиходили.

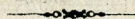
І щасливі без журби
Гуторять собі вони:
Ціп-ціп-ціп тихенько,
Ждуть, аж мама надійде
І поживу принесе
Діточкам маленьким.

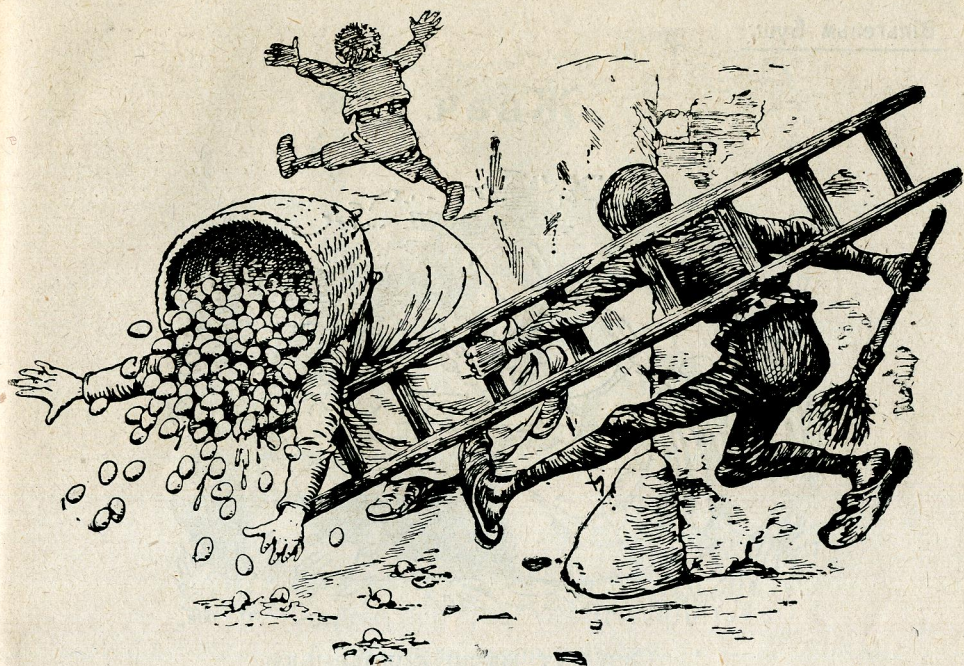
Ігорків.

Чемний школярик.

Коли був я ще маленький,
То був я дурненький.
Я казав всім, що ніколи
Не піду до школи...
Та як виріс — то й поволи
Зайшов я до школи —
В ній книжечки став читати
І світ пізнавати...

Немила пригода.

Через місто увесь в саджі
Коминяр іде
І довжезную драбину
З собою несе.

Аж за ним вже підбігає
Збиточник Панас,
Коминяра чортом лає
Й дулю тиче враз.

Коминяр сим розлютився
Тай побіг за ним,
Аж тут баба несе яйця
Кошем чималим.

Іде тай гуп на драбину
Як довга паде,
А з коша усенькі яйця
На землі уже.

А тимчасом наш Панасик
Дав знати ногам,
Коминяра даремно лає:
„Дам я тобі, дам!“

А наука з сього, діти,
Усім ось тота:
„В лють ніколи не впадайте,
Бо буде біда!“

Я. В.

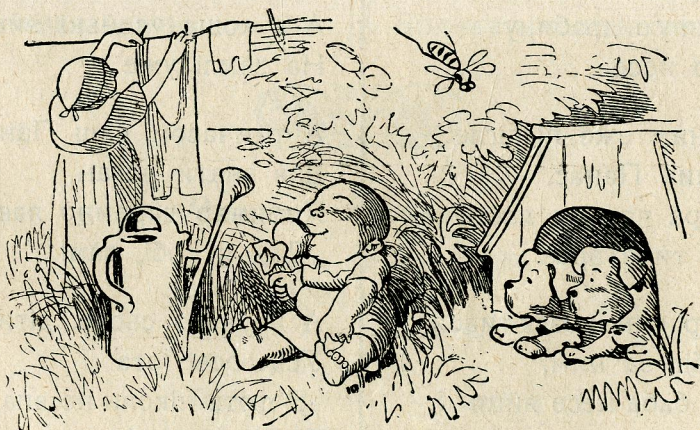

Вільгельм Буш.

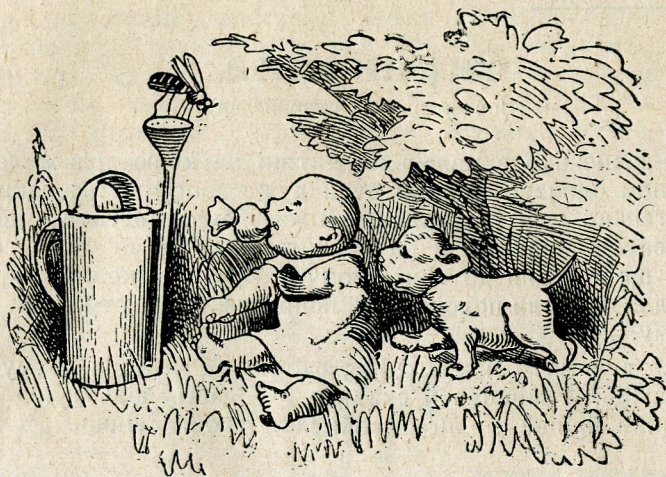
Жвач.

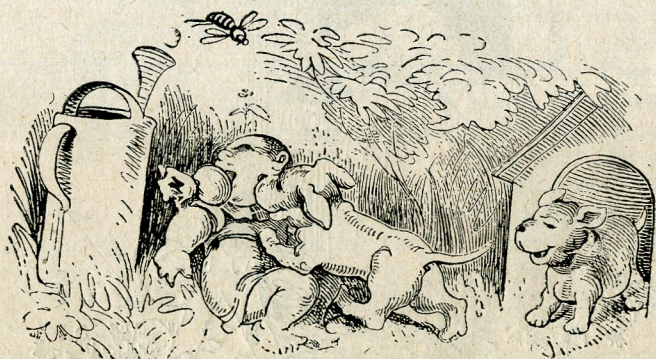
1. „Ось тут маєш солоденьке,
Сси та й сиди тихо,
Я йду в потік шматє прати!“
Сказала Гриниха.

2. Василькови жвач смакує,
Ссе тай не зважає,
Як із буди дві собаки
На се споглядає.

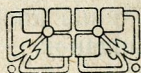

3. Пальцем в носі забавляєсь
Василько маленький,
Аж ось оса надлітає,
Де жвач солоденький.

4. А тут Муцик уже лізе
До хлопця близенько,
Вже лапки на нього ставить,
Ласиться гарненько.

(Дальше буде).

Анета Кеді Читвуд.

Скриночка.

(Нова казка на старий лад).

Давно-давнієнко в маленькій хатині на краю ліса жила вбога вдова з сином одинаком. Вони були дуже вбогі, та всетаки зодягалися чистенько, хоч і полатано. В хаті була чистота і порядок. Обое тяженько працювали на прожиток. А нераз були голодні. Були дуже щирі й для других і тому також подеколи й їм самим не доставало. Як коли подорожний попросив хліба, то ніколи не відмовили йому.

Одного дня мати прилагодила гарненьке невеличке друге сніданне, дала його синкови й сказала: — Івасю, візьми но сі два великі кошики й піди до ліса назбирати трохи суніць.

Тож узяв він сніданок і два великі кошики, поцілував маму на прощання й пустився у ліс. Ішов й ішов, але назбирав лише небогато суніць. Хтось мусів визбирати їх на сім місци. А він думав, що їх буде там так багато. Та їх не було зовсім. Ішов далі й далі у ліс, але мав лише з пів кварти суніць, коли вже час було йому зісти свій другий сніданок.

Недалеко побачив гарний струмочок і обмив собі в ньому руки. Потім сів на великому, плоскому камені на березі струмочка й отворив скриночку з другим сніданком. Як лише узяв кусок хліба з маслом, якийсь маленький-малесенький чоловік підійшов до нього. Зняв капелюх, чемно вклонився й сказав: »Цікавий я, чи не мав би ти і для мене щось перекусити?« А Івась сам був досить голодний. Та він відповів з усміхом на лиці! »Так, добре! Я радо поділюся з тобою сим, що маю.« Маленький чоловік посунув скриночку зі сніданком і сів на камені біля нього. Оба снідали. І дивно

сказати, наїлися оба до сита. Івасеві здавалося, що се сніданне смакувало йому ліпше, як колинебудь.

Коли скінчили, маленький-малесенький чоловік сказав до Івася: »Тому, що ти був такий добрий для мене і дав мені їсти з свого сніданка, я поможу тобі збирати суниці.«

І взяв порожний кошик, побіг наперед. Заним ішов Івась. Ішли біля потічка, потім завернули на стежину, що вела попідскелею. Тут недалеко натрапили на гарне місце, а на ньому такі великі суниці, яких Івась іще ніколи не бачив. За кілька хвиль оба кошики були повнісенькі.

— О так, — викликнув Івась — ти дійсно поміг мені!

Але карлик похитав головою, встромив руку в кишеню, вийняв малесеньку скриночку і промовив до Івася:

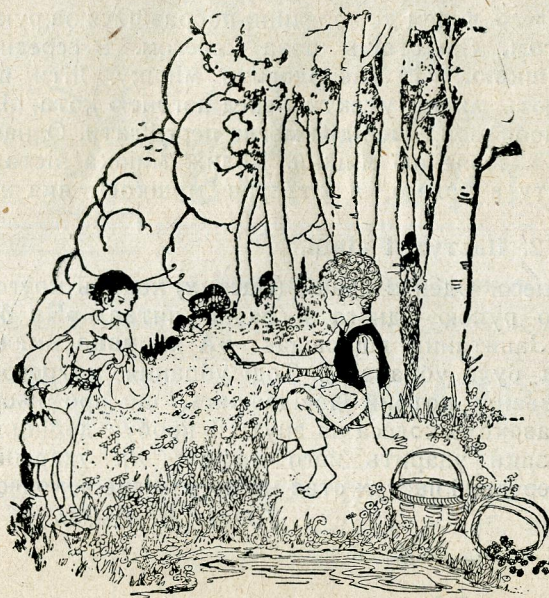
— Ось, я ще не заплатив тобі як слід за твою ввічливість. Ось тобі дарунок.

Узяв Івась сю малесеньку брунатну скриночку від нього й подякував йому. Оглядав її з усіх сторін цікаво. Дивувало його, що се таке може бути.

— Може гадаєш, що вона не багато варта, — сказав карлик — то я покажу тобі, що се таке. Поклади лише її на землю біля своїх ніг.

Івась зробив, як він велів. Тоді карлик сплеснув тричі в долоні. Видивився Івась, як побачив, що тепер діялося: скриночка почала збільшуватися й збільшуватися, аж у кінці була така велика, як кухонний стіл у його мами. Потім бачить, скриня піднеслася з землі, вийшло з неї чотири ноги, а по боках з'явилися два крісла.

(Дальше буде).

Забави для шкільних дітей.

1. Кіт і мишка.

Гравці стають в колесо лицем до середини побравшись за руки. Один з гравців стає **котом**. Він стоїть поза колесом. В середині стає другий гравець — **мишкою**. Кіт має зловити мишку. Діти, що стоять в колесі, допомагають мишці утекти перед погонею кота, підносячи руки в гору, щоб вона свobodно могла перебігати. Однак перешкаджають котові в ловленні мишки. Колиж мишка зістала зловлена, то йде до гурту в колесо, а кіт стає мишкою, яка викликає нового кота.

2. Пастух і вівці.

Гравці стають в колесо. Один з гравців (Пастух) ходить кругом колеса і ударивши легко рукою одного з гравців, питає: **»Чи бачив ти мою вівцю?»** Запитаний відповідає: **»А як вона виглядала?»** (або: **»А як вона була убрана?»**). Тоді убрання котрогось з гравців може бути назване, котрий довідавшись, що про нього йде мова, мусить бігти навколо колеса на внутр і пробує добігти до свого власного місця, заки ударить його пастух. Як ударений стане пастухом, тоді попередний пастух стає на його місце в колесо.

Віннігер.

(Подав М. Кумка).

Діти.

(З матеріалів до читанок М. Матвійчука).

По віночку ми сплетемо
Із цвіточків червоненьких,
Тай до батька понесемо,
До батечка, тай до неньки!

»Скажіть, батечку, й ви ненько,
Чий віночок червоніший,
Котре з нас дітей маленьких,
Вам найкрасше, наймиліше?»

»Ой, ви, діти, цвітки наші,
Всі віночки червоненькі,
Всі ви, діти, нам найкрасші,
Серцю нашому миленькі.«

1" є постійним додатком до „Молодої України“.

і Адміністрація: Львів, ул. Зіморовича, 3.

идає і за редакцію відповідає: **Михайло Таранько.**

З друкарні ОО. Василян у Жовкві.

СВІТ ДИТИНИ

ІЛЮСТРОВАНІЙ ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

Виходить два рази в місяць.

Не плачте батьки!

Не плачте, що ваш край в неволі,
Що скрізь для вас лише тюрми...
Ніхто не виплакав собі ще долі
Навіть кровавими слізмами.

Не плачте, бо кому потрібні
Ті ваші сльози, ті журби?
Узбройтесь в бодрість й станьте гідні,
Як вільний нарід — не раби!

Не нарікайте, що вас всі лишили,
На поміч нічию ви не ждiть...
Зберiть разом свої останні сили —
Самі до щастя свого йдiть!

А як вам сил колись не стане,
То покоління молоде
Пiде за вашими слiдами —
Воно до волі шлях знайде!

Г. Михалюньо.

Спiр о молочко.

До ілюстрації на сторінці 106.

Котик Мурцьо й песик Лиско
Посварились коло миски,
Мурцьо все лапками мах —
Гавкіт, харкіт, що аж страх.

Бурцьо дивиться з висока,
Не спускає з миски ока,
Радби з бійки скористати —
З миски молочка дістати.

О! наш Бурцьо добре знає,
Що все третій користує
Де борба між двома йде —
Там і Бурцьо шось найде.

М. Магир.

P. Sula.

Сотик.

Була бідна вдова і мала донечку Оришку. Жили в комірнім в одній вузькій світличці. Вдова працювала на чужих полях від весни до осені. В зимі ходила по хатах дерти піре.

Раз Оришка дістала за посилку сотик. Була здивована, бо ще ніколи не діставала гроший. Давали їй за послугу лиш яблуко або кромку хліба.

— Сотик багато вартий, — думала собі Оришка, — вже знаю, що зроблю. Сховаю собі той сотик під миску і буду заробляти дальші до нього та збирати. Як буде їх там повно, куплю за них поле, щоби мама не мус ла працювати на чужім. Потім куплю хатинку, щоби ми жили у своїй. Довго се не буде тревати — а діждемося повної миски гроший.

Оришка радісно засміялася над своєю вигадкою і понесла свій перший сотик під миску.

З чеського переклав Богданко.

Школярка Наталя.

Встану рано, приберуся
І виходжу з хати,
Щоб мамусі на добрийдень
Цвіточок нарвати.

Підливаю жваво цвіти
І усі грядочки,
Не забуду оглянути
Й свої огірочки.

Як покроплю огородець
Спочину в садочку,
Про Край Рідний прочитати
В милім холодочку.

Тут прийде до мене в гості
Сусідка маленька,
Послухати, що читаю,
Люба і тихенька.

Кличе мама крізь віконце:
Час до школи, доню!
Коло ліжечка клякаю
І головку склоню.

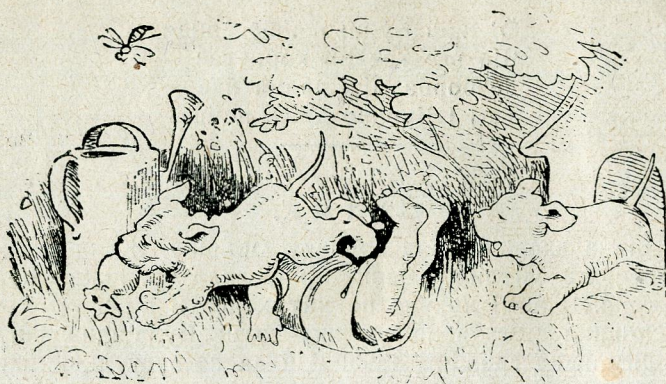
І благаю Всевишнього
Із душі усеї:
Визволь Боже увесь нарід
З неволі отсеї!

Тай молюся я тихенько
У своєму серци:
Спаси Боже Україну,
Дай на волі вмерти!

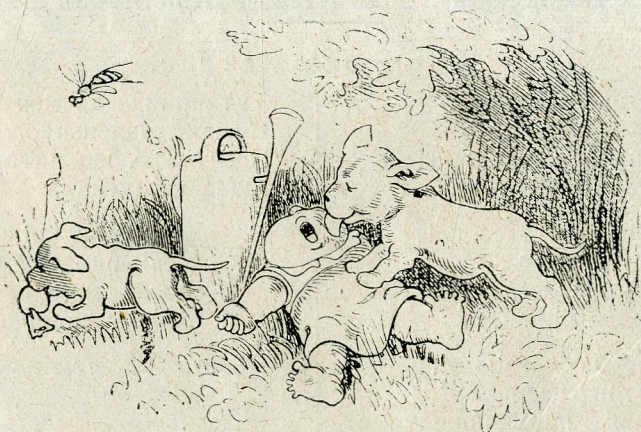
П. Ф.

Вільгельм Буш.

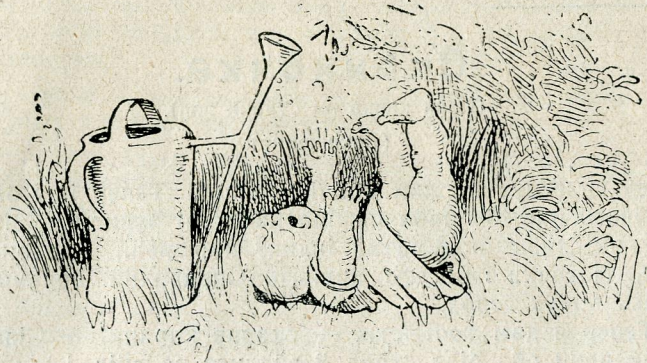
Жвач.

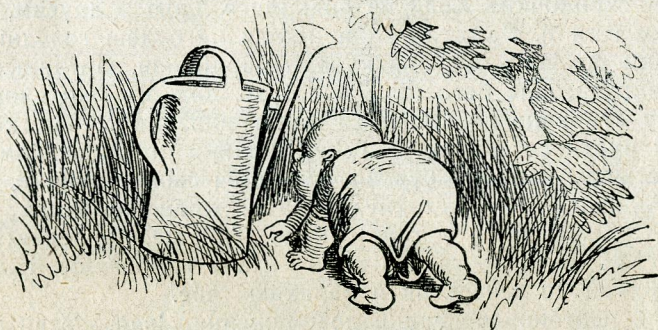
5. Аж нараз як не ухопить
Від Василька жвачик,
• Покотився Васильцуньо,
Наче той колачик.

6. Ось і Цуцик ще прилазить
Й на Васильця скаче,
Лиже пильно його личко,
А він бідний плаче.

7. Плаче бідний тай ридає,
Як тут не ридати:
Мав солодкий жвачик в роті,
Вже нема що ссати.

8. Втихомирився Васильцю
Тай правцює рачки,
Між травою-осокою —
Аж до підливачки.

(Дальше буде).

Анета Кеді Читвуд.

Скриночка.

(Нова казка на старий лад).

(Докінченне).

Знову сплеснув карлик тричі у долоні. Тепер іще більше вибалушив Івась очі, бо побачив, що на столі з'явилися різні добрі страви — які лише подумати: індик, картоплі, червоні суніці, морожене, тісточка і багато іншого. Справжній празник! Тепер нараз Івась почув голод.

— Тепер я дам тобі їсти, — сказав карлик. — Сідай лише.

І сіли вони оба біля стола й взялися за обід. І їли й їли аж дивувався Івась, як зможе він вертати до дому з сими двома тяжкими кошиками, повними суніць. Коли скінчили обідати і встали, карлик сплеснув тричі у долоні. В одну мить зникли крісла, всі страви й тарілки. Тоді карлик знову сплеснув тричі у долоні. Стіл почав зменшатися, аж у кінці не остало з нього нічого, лише маленька скриночка.

Карлик підніс її, передав Івасеві й сказав — одна є умова, що до сеї скриночки: Коли не поділишся їдою з другим, не зможеш і сам їсти її. Памятай се, а ніколи не будеш голодний.

І заки ще Івась міг подякувати карликови, він зник. Дивився Івась довкруги, але його нігде не було видно. Тоді сховав Івась скриночку старанно до кишені в камізельці, підніс оба коши з суніцями й пустився до дому. Тепер кошики не були йому зовсім тяжкі. За малу хвилину був він уже біля своєї хатинки.

— Ах Івасю! — заклинула мати, коли побачила його на стежці — скількиж то у тебе суніць. Тай ще які великі!

— Так, мамо, — відповів він — але я маю ще й щось ліпшого. Підожди до вечері, як я налякаю тебе.

Мати перебирала суніці до смаження. Івась ледви міг вдержати тайну. Нарешті надійшла пора вечеряти. Він оповів матери, що йому приключилося в лісі. Вийняв скриночку з кишені, поклав її на долівці і сплеснув тричі у долоні. Через кілька хвилин з'явився стіл і два крісла. Він знову сплеснув у долоні. Перед ними з'явилася вечеря, яку лише можна собі уявити. Мати так перелякалася, що своїм очам не вірила.

Та чийсь недобрі очі заглядали саме тоді крізь вікно до середини і бачили, що діялося, а недобрі уха чули, що говорилося. Ані мати ані Івась не знали, що там на дворі був якийсь чужий чоловік. На щасте Івась не сказав мамі, яка умова потрібна для сеї скриньки.

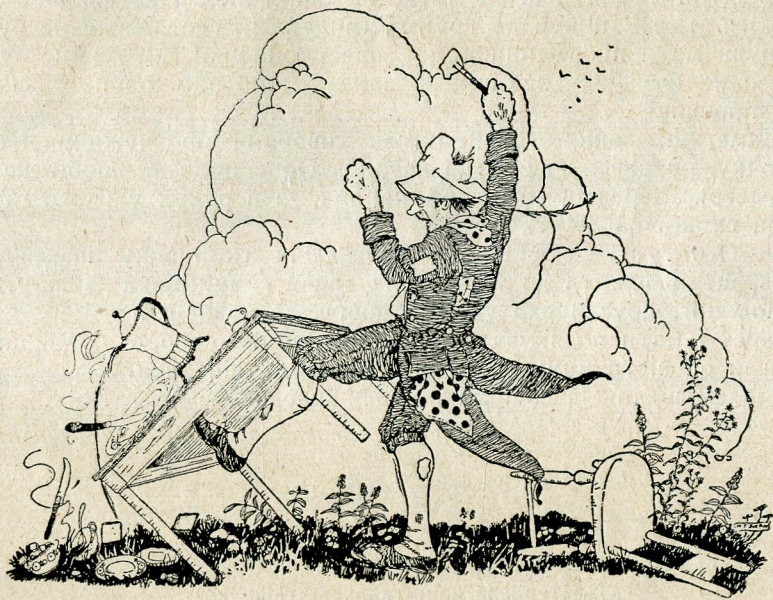
Обоє сіли при столі. Мама подякувала Господеви, що був такий добрий для них і стали вечеряти. І справді була се така добра вечеря, якої ще не бачили у своїй хатині. Бо мали все, що лише забажали і не були вже голодні, коли скінчили вечеряти. Як устали від стола, Івась тричі сплеснув у долоні. В мить зникли

страви, тарілки і крісла. Івась знову плеснув тричі в долоні: стіл почав меншати й меншати, аж не стало з нього нічого, лише маленька скриночка.

Івась підняв її, віддав мамі й сказав: — Ви, мамо, знайдете вже гарне місце для неї на переховок.

Мати розглядалася кругом по кімнаті, аж нарешті поклала скриночку під великим годинником на вистромі печі. Тут скриночка не заважала й ніхто не міг бачити її. А їм і не снилося, що весь той час ще хтось інший приглядався всьому добре і бачив, де вони сховали чарівну скриночку.

Івась вийшов дати їсти куряткам, видіти козу й принести дров. Коли зробив се все, вернув до хати. Він і мати сиділи ще

хвильку, заки пішли на спочинок. Аж роздався стукіт до дверей. Коли відчинили, побачили чоловіка в подертому вбранні. Він сказав: — Чи не могли би ви переночувати бідного чоловіка? Я збився з дороги.

Мати Івасева ніколи не відмовляла нічого. Тому прийняла й цього чужинця. Ліжко Івася було в кімнаті, за сим великим годинником. Тут спав тепер чужинець, а Івасеві прийшлося спати в маминій кімнаті, на долівці, звиненому в клубок.

О півночі чужинець, знаючи, що все вже спить, устав тихенько, встромив руку під годинник, забрав скриночку й крадьки вийшов із кімнати. Йшов і йшов далеко в ліс. Потім сів і ждав приходу ранку. Нарешті стало розвиднюватися все більше. Вкінці міг бачити все виразно.

Встав, вийняв скриночку з кишені й поклав її на землю. Сплеснув тричі в долоні. І з'явився стіл і два крісла. Знову сплеснув тричі в долоні. Стіл заставився таким добрим сніданком, якого ще ніколи й не бачив. Був дуже голодний, тож сів зараз до стола й забрався снідати. Насамперед вкrojв кусень шинки й повів її до уст; та шинка була така солонa, що не міг їсти. Потім узяв гарне, гаряче ще тісточко, але воно було таке гірке, що не міг проковтнути його. Узявся пити каву, але вона попарила йому уста так дуже, що аж міхур вибіг на язичі. Се так розлютило його, що перевернув стіл. Усі страви й накриття попадали на землю. За кілька хвилин нічого не було тут, лише малесенька скриночка. Він підняв її й шпурнув нею з цілої сили. Скриночка полетіла так далеко, що не міг він бачити вже її.

О сімей годині Івась і мати, як звичайно, повставали й зодягнулися. Потім пішли до другої кімнати. Їх гостя вже не було. Поглянула мати під годинник, але горе! скриночки там уже не було!

— Ах, Івасю! — закликала вона — що нам робити? скриночка пропала!

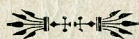
Саме, як вони стояли і так говорили про чужинця і про скриночку, роздався стукіт до дверей. Обоє побігли, щоби відчинити двері. Перед ними стояв карлик, а в руках у нього була чарівна скриночка.

— Ось тут — сказав він, передаючи скриночку Івасеві — є щось, що належить до тебе. Вона впала тому кілька хвиль у лісі біля моїх ніг. Другий раз уважай добре, де ховаєш її.

Івась і мати подякували карликови за його доброту. Але заки ще могли оповісти йому, як се все склалося, він зник.

Від сього дня Івась і мати жили щасливо в достатках.

З англійського переклав Михайло Лотоцький.

Дощик.

(З матеріалів до читанок Матвійчука).

Гей біжіть діти, біжіть скоренько,	Свіжу травичку росю зросить,
Із неба дощик паде тепленький;	Бігати-мемо травюю босі,
Травневий дощик, дощик весняний,	Щей з деревстанем дощикстрясати,
Кого він зросить, рости сей стане.	Дощем травневим себе зливати.

„Світ Дитини“ є постійним додатком до „Молодої України“.

Редакція і Адміністрація: Львів, ул. Зіморовича, 3.

Видає і за редакцію відповідає: **Михайло Таранько.**

З друкарні ОО. Василіян у Жовкві.

СВІТ ДИТИНИ

ІЛЮСТРОВАНІЙ ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

Виходить два рази в місяць.

Літо.

Вийшов колос з листя, з листя
Та на світ сей божий —
Подивився та божився:
»А то світ хороший.
Гожий і хороший!«

Паленіє, паленіє
Мак на всі відміни:
Червоненький і біленький
І, як небо, синій!
І, як небо, синій!

А травиця — та зелена,
Та струнка травиця
Вередує і танцює —
Хоч від неї вчися!
Хоч від неї вчися!

Гей, а сонце — гей, а сонце
З неба руки хилить:
Всіх цілує, обіймає,
Всім багатства ділить!
Всім багатства ділить!

А мурашка і комашка
Щось комусь толкують —
...»Буків! буків! буків! всім тим,
Що тепер дармують!
Всім, що сплять й дармують!

о. Др. Г. Костельник.

Доктори.

У садку кертиця хора,
Коло неї три доктори,
Задумались, похилились
І тяженько зажурились.

Щож тебе болить кертичко?
Питається доктор Смичко;
А кертичка лапки взносить,
Ах ратуйте! молити, просить.

Покалічив мене котик,
Ой болить мене животик,
І горячку сильну маю,
Ой ратуйте, бо вмираю!

О! зітхнув пан доктор Брисько,
Бачу смерть твою вже близько;
Ба і третій доктор Рябко
Невеселу має гадку.

Подумали, погадали,
Головами покивали,
Пожалували небогу
Тай пішли в свою дорогу.

М. Магир.

Івась і зайчик.

Ішов Івась широким полем
І тут під дубом край дороги
Йому вклонився чемно низько
Маленький зайчик кривоногий:

— Поглянь Івасю, мій маленький,
Як через злобу чоловіка
Терплю я лютий біль тяженький
Як бачиш — я цілком каліка.

* * *

Підстрілив раз мене лісничий,
Я храмаю як дід бездарний,
Через той рід ваш чоловічий —
Для мене світ гидкий, капарний.

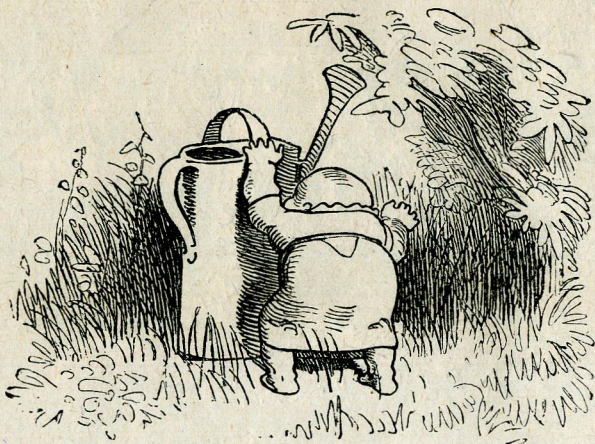
І стало жалко Івасеви,
Що малий зайчик так бідує,
Забрав він зайчика до дому
І сам його уже годує.

О. Б.

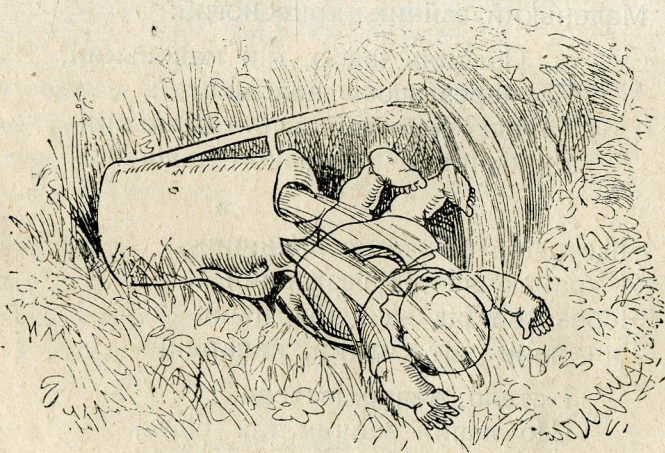

Вільгельм Буш.

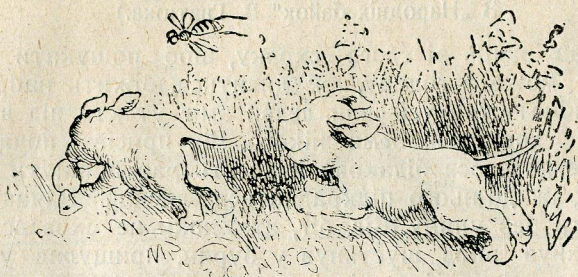
Жвач.

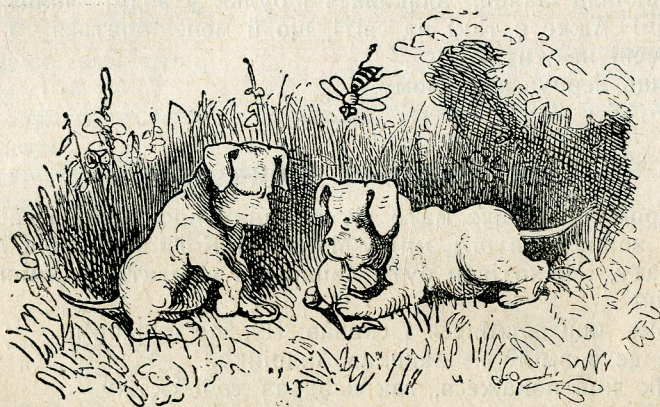
9. Він цікавий заглянути,
Що там в середині,
„Може там що солоденьке?“
Думаєсь дитині.

10. Та даремні його труди,
Сього там не має —
Ще й коновка вивертаєсь,
Його обливає.

11. А тимчасом хитрий Муцик
Із жвачем тікає,
Цуцик за ним підбігає,
За хвостик хапає.

12. Дігнав, кинувся і вирвав,
Сів тай почав ссати:
Мусить Муцик ізосою
Лиш слинку ковтати.

(Дальше буде.)

Боязкий заяць.

(З „Народніх байок“ В. Гнатюка.)

Вибіг раз заяць зі свого сховку, щоб пошукати собі десь корму. Пробіг може з годину, аж дивиться, біжить напроти нього вовк. Заяць понатужив усі сили, ледви зміг утекти від вовка. Станув, озирнувся довкруги, нема нікого. Він присів і почав щипати капустицю. Не довелося бідакови й десять раз щипнути капустиці, коли зиркнув, аж до нього підкрадається лисиця. Заяць знов пустився втікати без упину. Біг, біг, аж поки не сховався від очей лисиці. Пристанув знов, шустьнув у бурян, пришулив уха, ляг та лежить і дихає важко. Не вспів іще гаразд прийти до себе, як слухає, щось зашелестіло в буряні. Заяць знов пустився втікати. Вибіг на чисту полянку, оглянувся довкола, нема нікого. Він тоді з жалю й досади почав плакати та голосити: На що я такий нещасний уродився? Всі мене обижають, усіх я боюся, від усіх утікаю, не маю спокою навіть на хвилину ні в день, ні в ночі. Хочби одна-одинока звірюка мене боялася, не булоб так досадно, як тепер. Нічого не роблю, тільки побіжу до річки та втоплюся. Маю так жити, краще душу свою загубити!

Побіг заяць до річки топитися. Добіг до берега, а там сидить жаба. Побачила заяця, злякалася і бульк у воду! Заяць станув: Гей, пожди! Адже є такі на світі, що й мене бояться та живуть, чому ж і мені не жити?

І заяць вернувся до дому.

Як Андрійко забив змія?

Вечером прочитала мати дітям казку про князя Коріятовича, як то він забив жовтого змія у Мукачеві. Коли докінчила, Андрійко сказав: Тату, і я хотівби бути лицарем і воювати зі змієм. І я би його забив!

Батько лиш засміявся і сказав: Ну, ще побачимо...

— А де є змій? — запитав Андрійко.

— Як лиш покажеся, так я зараз тобі скажу.

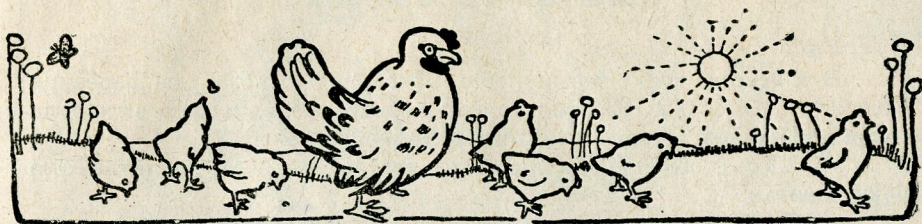
Потім діти бавилися. Катерина прибирала бабку (ляльку), Андрійко переглядав образки в книжці. По хвилі се йому навкучилося. Хотів взяти Катерині її бабку. Катерина не хотіла дати. — Ти моїй ляльці побабраєш шматя! Хлопець з гніву аж почервонів увесь, тупав ногами і плакав: — Я хочу забавку! Най мені Катерина дасть свою ляльку!

Се почув батько з другої кімнати і сказав: — Андрію! до бою! Змій уже виліз! По сих словах хлопець зараз спам'ятався. Його злість начеб хто перетяв. Не говорив вже нічого, лиш побіг в сад. Вечером як ішов спати, шепотів таткові: Тату, я вже не хочу Катериненої ляльки! Я вже забив того змія!!

Чи знаєте, діти, який то був змій?

З англійського подав Богданко.

Неслухняний півник.

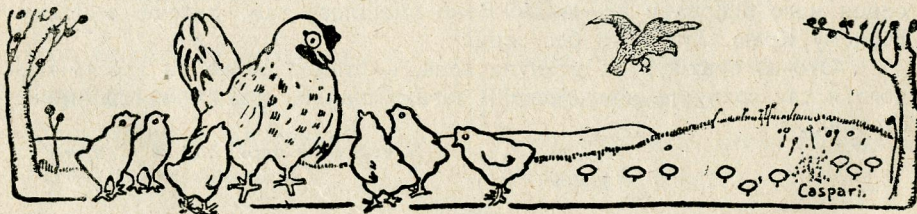
Ясне сонце, мушки, квіти, —
Зеленіють трави;
Каже квочка: »Гейже, діти,
Вживайте забави!
Але тільки не відходьте
Від мене далеко! —

Я закличу, коли буде
Яка небезпека.
Тоді всі збігайтесь живо
Під матерні крила,
Щоб шуліка, чи ворона
Вас не ухопила.»

Один півник собі дума:
»Знаю я сі штуки!
Навіть слухати не хочу
Нудної науки.
Ще в яйці був, а вже знав се...
Овва, пані матко!
Чи ти думаєш, що справді
Я дурне курятко?

Я робитиму що схочу,
Бо я хочу волі!
Слухав у яйці й не хочу
Слухати у полі.«
Пішов гордо на край ліса,
Тішиться, брикає, —
Аж шуліка із за гори
Хижий надлітає.

»Кво, кво, діти!« — кличе квочка,
Курята до неї, —
Лише півник по під лісом
Співа не тієї.
Підвів голову високо:
»Ходи — каже — враже!
Ще побачимо чия тут
Голова поляже!«

Той надлетів, вхопив півня,
Поніс в ліс снідати —
Півник плаче-репетує:
»Ратуй мене, мати!«
»Тепер пізно — каже квочка —
От бачите, діти,
Яйце курку не повинно
Розуму учити.«

З німецького переповів Дід Сава.

Й. Худачек.

Каштан та Смерека.

(Байка).

В мійському парку росли побіч, одно біля одного, дві деревини: Каштан та Смерека. Каштан далеко-широко розкидав свої віти з лапатим листем, а Смерека вянула та хирявіла.

— Щось тобі тут не ведеться, сестро? — якось запитав Смереку Каштан.

— Так, братіку, не ведеться. Сумно мені, журно мені!

— Та що бо ти говориш?! І хіба тебе навіть те не веселить, що під нами проходять тисячі таких веселих людей; хіба-ж тебе не тішить їхній сміх, їхні жарти?! До того-ж нас так добре тут доглядають, а в спеку навіть і підливають!

— То все — мені дарма. Почуваю я велику й тяжку тугу, — відказує Смерека.

— Та за чим же ти тужиш?

— За своїм Рідним Краєм, за своїм рідним лісом!

— Тю-тю! — зареготався Каштан. Ти-ж, здається, з якогось вбогого краю, з під якогось там нещасного хутора, де навіть і людей немає?!

— Так, братіку, я — з бідного краю, з безлюдного місця. Але-ж ти ніколи не був у лісі, хіба що тільки чув від тих міщан, що хваляться своїм парком. А я народилася в густому, темному лісі, а не в мійському садочку. Я чула, що розповідали довкола мене столітні Сосни, та Смереки. Я знаю чарівні казки потока, я сама гомоніла з вільним вітром, з блискучою, чистою росою, з ясними зорями... Я знала, я вчилася тієї вільної мови.. Але-ж мене відтіль перенесли сюди. Я не хотіла, я сперечалася, не пускала свого коріння з рідної землі... Та все було марно. Живосилом відорвано мене й перенесено сюди, до саду. Але-ж відтіль витягли тільки мое коріння, а серця, серця мого відірвати не могли! Воно лишилося там, далеко, в моєму Рідному Краю. Тут — я без серця...

Ото-ж, братіку, — зітхнула вона, — тепер може ти зрозумієш, чого я так сохну та вяну, чого й загину швидко в цій чужій для мене стороні...

З чеського переклав В. Старий

„Світ Дитини“ є постійним додатком до „Молодої України“.

Редакція і Адміністрація: Львів, ул. Зіморовича, 3.

Видає і за редакцію відповідає: **Михайло Таранько.**

З друкарні ОО. Василіян у Жовкві.

СВІТ ДИТИНИ

ІЛЮСТРОВАНІЙ ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

Виходить два рази в місяць.

Рідна пісня.

Наймиліша для нас в світі —
Се пісня рідненька,
Вона будить любов, діти,
Чарує серденька.

І розважить, приголубить
І правду розкаже,
Душу хору, серце збудить,
Ясний шлях покаже.

Пісня рідна й слово рідне —
Се батько і ненька,
Хто не любить її щиро,
Тому жить гіренько.

Пісня — сила, сонце ясне,
Наука, просвіта —
Тож любіть ви рідну пісню,
Українські діти!

Не цурайтесь свого слова,
Співайте усюди,
То нас чужі пошанують,
Скажуть, що ми люди...

Вінніпег, 1923.

С. М. Дорошук.

Л І Т О.

Літо, літо! Прийшла спека,
Часом чути грім здалека;
Бура втихне, сонце світить,
Знов купатися йдуть діти.

Дозрівають ниви наші,
Буде повно хліба й паші;
Люди будуть хліб збирати,
А діти муť помагати.

Богданко.

Ольга Д.

Б а й к а.

З давен давна, у пралісі,
З Самотою Смуток жив
І надівсе він у світі
Діти-слізоньки любив.

І Самота не від того —
Пропадала без дітий,
Хоч було їх вже як много,
Хоч який Сум був лихий...

Спокій близько від них жив,
Часто заходить любив;
Сльози пестив без кінця —
Його вдача вже така.

З давен давна, у пралісі,
З давен давна так було,
Що рік річно нове щастя
Тут в хатині зацвіло...

Раз вечірною порою
Тут Веселку наднесло;
Її тут і не згадали
І не затужив ніхто...

В тихе царство Самоти
Непрошена Веселка йде,
В дарі — не копу туги —
Великий міх сміху несе.

Веселко, де ти?! схаменись!
Сльозам ти сміх несеш —
Таких дітий не заманиш!
І в пустий сміх їх не вбереш!

Та Веселка штуки знає,
Тихцем сльози викрадає —
Смуток лишивсь сиротою,
Без сліз дрібних, без Спокою.

Бо за сльозами Спокій
Зараз відлетів в вирій —
Та листки стали шуміти,
Те сирітство лагоїти...

Чудотворного бальзаму,
Вітер де то назбирав,
Пану Смуткови до серця
Обережно прикладав.

І найбільший лікар в світі,
Пан Час, дива наробив
Тай Смуткови до головки
Кроплю забуття впустив.

Вже недовго з Самотою
Смуток у пралісі жив,
За сльозами-діточками,
Він ніколи не тужив.

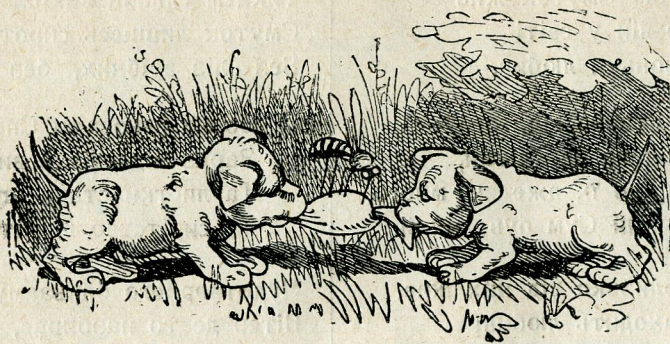
Хоч Веселка тут весною
Знов непрошена прийшла,
Ані Самоти, ні Смутка
Тут на диво не найшла.

Веселка туги не знає,
Перли сміху розсїває,
Сльози любить і пестить,
Бо таку вже вдачу має.

Вільгельм Буш.

Жвач.

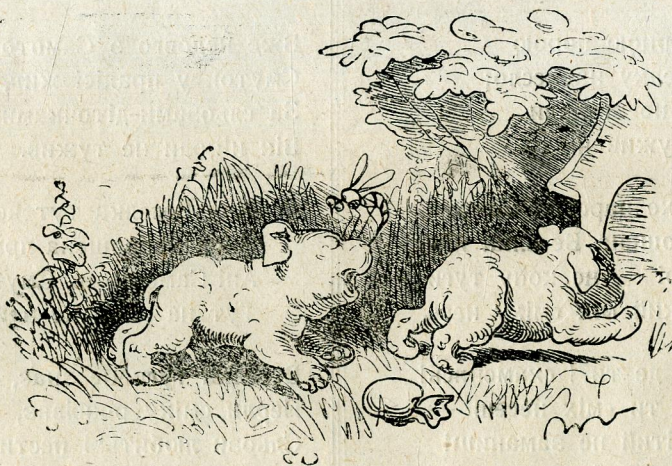

13. Але Муцик надумався:

„Як своє віддати?“

І кинувся до Цуцика

Жвач назад дірвати.

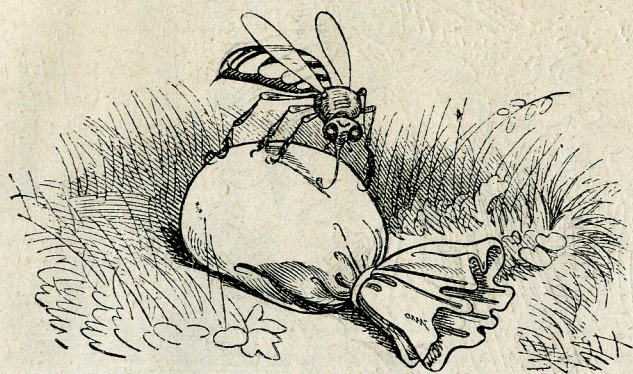

14. Але й оса забажала

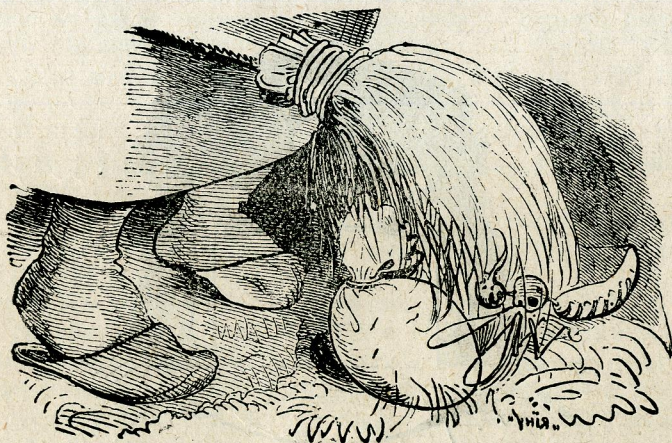
Солодке пізнати,

Ужалила Муца й Цуца —

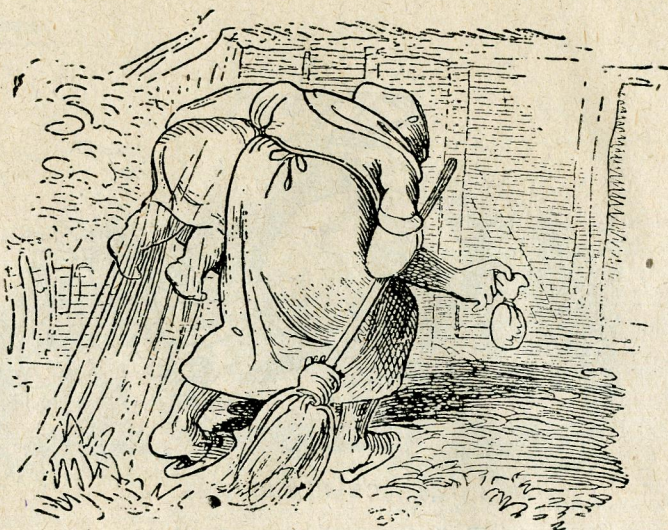
Мусіли тікати.

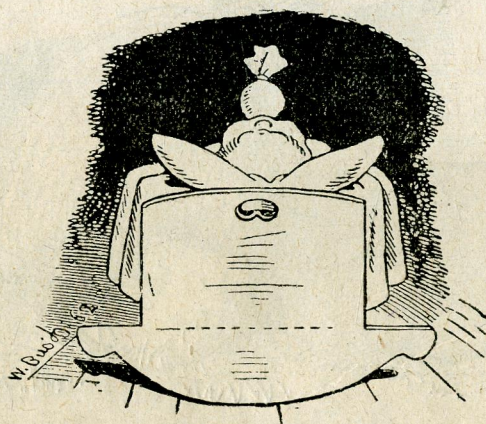
15. І так оса побідила
Тай на жвачик сіла,
І солодість з нього пила,
Кілько захотіла.

16. А тимчасом уже мати
Сюди повернула,
Вдарила осу мітлою
Й оса мов не була.

17. Потім Василька під паху
Мати ухопила,
І понесла його в хату
Й жвача не лишила.

18. Як принесла вже до хати
Дала до колиски,
Знов Василько ссе завзято,
Аж надулись виски.

Переклав Я. Вільшенко.

Кінь Левця.

Мама сиділа на своїм кріслі-гойдалі при роботі. Левцьови се дуже подобалося, бо позволяла йому бавитися мов на кони. Крісло було возом, мама панею, а він сидючи на рамені крісла, був візником.

Він взяв стілець, прив'язав його линовкою до крісла, сів на своїм місці і почав — гоп! гоп! тягнучи за леновку, а стільчик підскакував. Мама очевидно не могла далше, задля сих тругань, працювати і сказала йому: — Візнику, скажи своєму коневі, щоб йшов трошки поволійше, я не можу знести подібного гальопу. Але кін Левця йшов все сильнійше і візник сказав вкінці: — Не можу нічого зробити, щоби він ішов поволійше. Чи не знаєш, що сей кінь має таку силу, що мігби нести на хребті і дім? — Тоді мама запитала Левця чи хотівби послухати історію одного коня, такого як його. Левцьов був вдоволений із сеї пропозиції.

— Одного разу був — сказала мама — кінь так сильний, що міг носити дім на своїм хребті. —

Левцьов засміявся.

Був також і недобрий чоловік.

Ах! Але се історія є сумна, не хочу її слухати! — перервав Левцьов.

— Зачекай хвилинку, а побачиш що стане гарною. Отже сей чоловік мав багато домів, багато ліжок, багато грошей і багато солодощів, але не давав ніколи нікому щонебудь. Одного разу прийшов до него бідний хлопчик і сказав йому: »Я такий голодний! Можеб ви дали мені кусник хліба?« Але він відповів: »Ні! іди геть, забирайся!«

Другий бідний хлопчик пішов до него і сказав йому: »Мені так зимно! Можеб ви дали мені яку одежину?« Але він відповів: »Ні! іди, забирайся!«

Інший знова бідний хлопчик прийшов до него і сказав йому: »Мені так хочеться спати в однім з ваших ліжочок?« А він відповів: »Ні! Іди, забирайся!«

Одного дня пішов до него один кінь, дуже добрий і дуже сильний і сказав: »Я хотівби один дім і одну стайню!« А сей чоловік відповів: »А я тобі не дам нічого!« А знаєш, що тоді робить кінь? Чекає тихесенько, а коли стемнілося, бере один з домів сего чоловіка, сусідний до сего, де він спав, і заносить його далеко далеко, де було багато бідних хлопців, які плакали зі зимна. Він говорить до них: »Ідіть до сего дому.« Хлопці входять до середини і знаходять тепло і много ліжечок, кладуться до них і сплять. Рано на другий день сей чоловік встає, виглядає через вікно і не бачить більше свого дому. Тоді він роззлюстився дуже і кричить: »Хто забрав мені мій дім?« Він кричав так сильно, що сей кінь почув, прибіг гальопом до него і каже: »Я забрав тобі дім.« »А кудиж ти заніс його?« »До бідних хлопців, які спали на зимні.« Заведи мене туди, щоб я подивився, каже чоловік. »Дуже радо, коли ти мені обіцяєш, що не зробиш їм нічого злого.« »Я тобі обіцяю — каже чоловік. Кінь бере його на верх і приносить там, де був дім. Чо-

ловік входить і бачить всіх хлопців як они сплять. Они були так любі і йому стало прикро, що він їх вже передтим не взяв до себе і сказав: »Ох який я був дурний, що не давав нікому нічого! Але тепер я хочу бути добрим.« Він говорить до коня: »Чуєш, конику, чи не хотівби ти перенести сей дім зі мною і з сими хлопчиками там, де він був передтим. Я хотівби держати сих хлопчиків завсігди у його. Кінь взяв на свій хребет дім з хлопцями і з сим чоловіком і переніс се все. Чоловік пішов до свого кухаря і сказав: »Спечи мені багато хліба і бішкoptів, приготуй багато молока, мармеляди, тісточок й яєчниці.« Потім закликав всіх столярів: »Зробіть мені багато столів і стільчиків.« Коли було вже все готове, пішов він до хлопців, они були вже повставали. Коли побачили сего чоловіка, налякалися трохи, але він сказав до них: »Хлопці, ходіть їсти!« Они йдуть з ним, бачуть всі ласощі на столі і заїдають всі зі смаком, потім ідуть до городу забавлятися. Тимчасом сей чоловік, котрий подобрів, закликав кравця і каже: »Зроби мені для сих хлопців тільки одягів.« Кравець працює цілий день і цілу ніч, а коли хлопці пробудилися, бачуть при своїх ліжках нові убрання. Они не хотіли одягатися і говорили: »Сі нові убрання не є наші.« Але сей чоловік каже: »Так, так, они є дійсно для вас, я дав їх зробити для вас, чи хочете бути завсіди зі мною?« Всі діти відповідають вдоволені: »Добре, добре, бо ти тепер вже добрий.« Они лишилися на все з сим чоловіком, а він був о много щасливіший як передтим, коли був недобрим і не хотів нікому зробити ніякого добра.

— А кінь? — запитав Левцьо.

— Якийсь час діти його не бачили, аж одного дня, коли бавилися в городі, побачили його й задержали. »О дорогий конику«, сказали діти, »як ми бажаємо тобі добра.« Ти зробив се, що сей недобрий чоловік став добрим, ми були сумні, а тепер ми вдоволені. Лишися на все з нами!« »Не можу« — відповів кінь, »бо маю багато роботи, але прийду вас відвідати.« І чоловік сей сказав: »Добре, прийди.« І він сказав приготувати гарну стайню, повну вівса, хліба і цукру для сего коня, котрий зробив його добрим.

ДАВНА СЛАВА.

(З матеріалів до Читанок Матвійчука.)

Про давну чарівну славу
Неня синові читає,
А в малій синка головці
Ясна думка вже свитає.

Ненечка кінчить читати,
Шле син зір, де даль погідна,
Думка в голові буяє:
»Гей свята Ти, земле рідна!«

„Світ Дитини“ є постійним додатком до „Молодої України“.

Редакція і Адміністрація: Львів, ул. Зіморовича, 3.

Видає і за редакцію відповідає: **Михайло Таранько.**

З друкарні ОО. Василіян у Жов кві.

СВІТ ДИТИНИ

ІЛЮСТРОВАНІЙ ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

Виходить два рази в місяць.

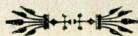
Гей до школи!

Вже не бе перепеличка,
 Бо нема вже що полоти,
 В чистім полі стерні голі,
 З поля жито тай пшеничка
 Молотити тай молоти
 Наготовлені в stodolі.

В чистім полі стерні голі,
 Зникли маки і блавати,
 Пусто, глухо доокола—
 Гриці, Данки, Гандзі, Олі,
 Чи як всіх вас, діти, звати,
 Геть забави — кличе школа!

Вже дзвіночок чути в школі,
 Тож книжки, зшитки у руки,
 Жваво в школу, в школу, діти,
 Гриці, Данки, Гандзі, Олі,—
 До науки, до науки,
 України любі цвіти.

Я. Вільшенко.

Розбишаки.

До ілюстрації на стор 130.

Мурцьо й Бурцьо розбишаки,
Раз пішли у кіш по раки,
А не знали що і раки
Є великі гайдамаки.

Як они лиш влізли в кіш,
Раки в крик: »а бий, а ріж!«
І щипцями Мурця хап. —
Мурцьо скочив як той цап.

І з коша в долину впав,
До гори лапки підняв
І кричить: мя - ав, мя - ав!

М. Магир

Як заяць перехитрив вовка.

(З «Народніх Байок» В. Гнатюка).

Покумався раз вовк із заяцемі, стали приятелями. Але трафілося якось раз, що вовк кілька день не міг нічого вполювати, ходить такий голодний, що лиш зубами дзвонить. Прибігає він до кума заяця тай каже: Ну, Куме, що було межи нами, то було, але тепер прощайся зі світом, бо я мушу тебе зісти.

Став заяць йому казати: Гей, куме, та же видиш, який я малий! Чим ти з мене наїш ся? Ліпше ходи зі мною, я заведу тебе на толоку, де кобила пасеться. Як дістанеш її, будеш мав на тиждень що їсти.

Вислухав вовк тай каже! Добре, ве́ди мене.

Прийшли вони на толоку, дивляться, кобила пасеться, а уздечка волочиться за нею по землі.

Ото добре! - каже заяць. Слухай, куме, я поможу тобі кобилу зловити. Я піду наперед, в хоплю за уздечку, ти надбіжи тоді, я засилю тобі уздечку на шию, і вже кобила певно не втече. Якби хотіла втікати, ти лиш потягни її добре насоб, а вона піде за тобою аж у ліс і там уже спокійно її жереш.

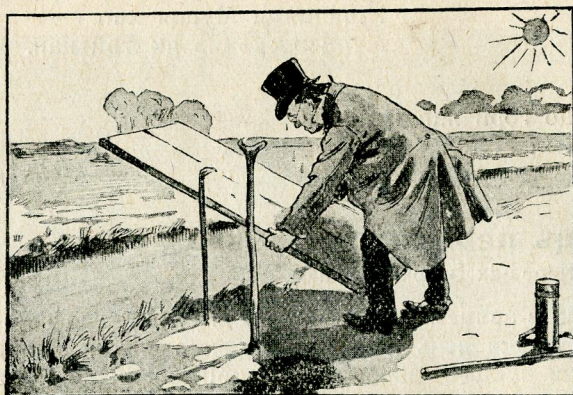
Добре! - каже вовк.

Побіг заяць. Кобила його не боїться, тож він узяв за уздечку, зав'язав ключку, і моргнув на вовка. Той вискочив ізза корчів, заяць закинув йому ключку на шию, а сам у ноги. Як завітрила кобила вовка, як запищить не своїм голосом, як обернеться задом до вовка, як не зачне фицкати! Як вовк дістав копитами кілька разів по зубах, уже йому і кобила не мила, вже всього відріко́біся, та коли бо петля уздечки зав'язана на шії. А кобила як січе ногами, так січе що вовк уже й світа не тямить. А заяць стоїть за корчем, дивиться на ту роботу тай кричить до вовка: Та бо соб бери, куме, соб! Чому так не робиш, як я тобі казав!

Почула кобила заяців крик, подумала, що то ще другий вовк з'явився і почала втікати, а вовк на уздечці тягнеться за нею. Що він де гримне об камінь, або пенвок, вона гадає, що він хоче мекати до неї і ще дужше біжить. Забігла просто до стайні. Дивиться господар: Що за недоля? Чи кобила привела лоша, чи що таке? Приходить ближше, а то вовк прив'язаний за шию на уздечці, вже не живий. Так йому кобила кінця доїхала!

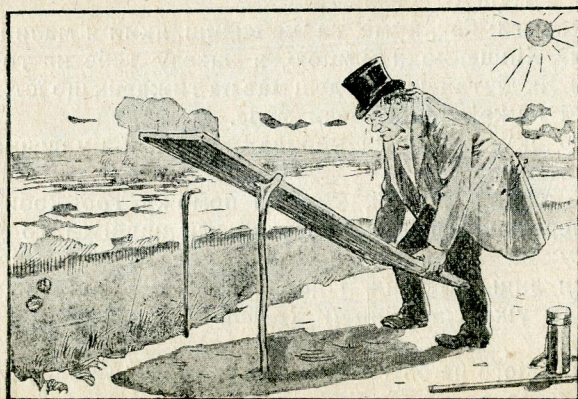
Від тої пори вовки заяців ніколи вже в куми не просять.

Пригода недільного рибалки.

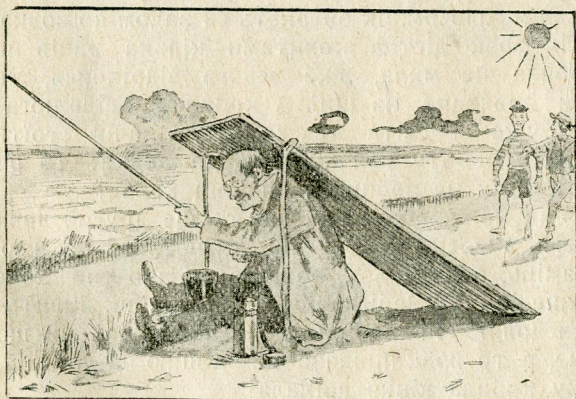
1.

Пан Протазій у від-
ставці,
Щоб нудьгу забити,
Йде, часами гень на
річку,
Рибку там ловити.

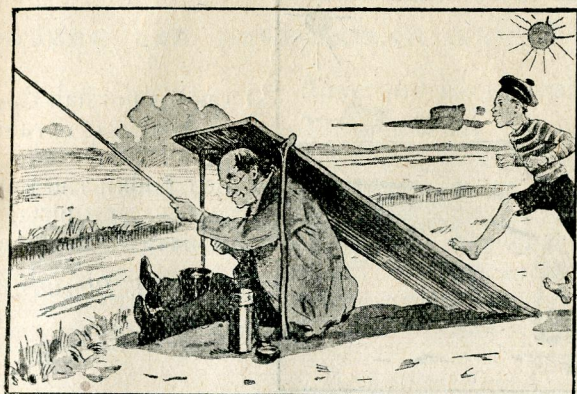
2.

Вийшов — сонце при-
пікає,
Та він знає раду,
Кладе дошку на па-
ликах,
За собою з заду.

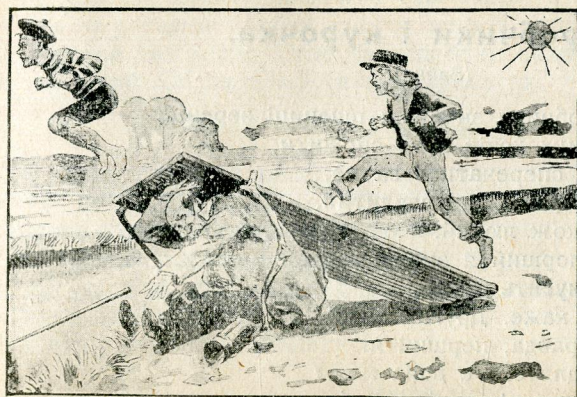
3.

І щасливий| рибку на-
дить,
Забув про все в світі,
А хлопчиська два вже
дошку
Мають на приміті.

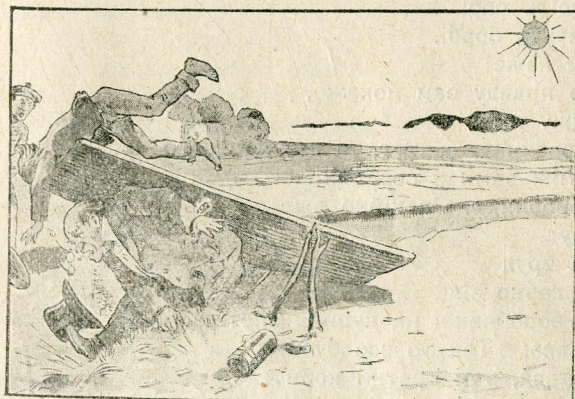
4.

Надбігають оба жва-
во,
Один з них охочий,
Скіць на дошку тай
із дошки
Річку перескочив.

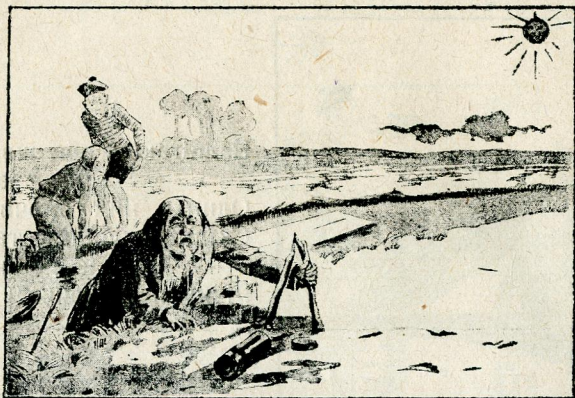
5.

За ним другий недо-
лугий,
Ще й тяжкий немало
Тільки скочив - а па-
лики:
Трісь! — обох не ста-
ло.

6.

Вмить хлопчище тай
панище,
Коміть головою
В воду гуп — оба
скупались,
Добре під водою.

7.

І так бідний пан Протазій
У річці скупався,
І без рибки тай мок-
ріський
До міста подався.

Я. Вільшенко.

Воробчики і курочка.

(Байка).

Раз два воробчики знайшли пшениці зеренце
І кожний з них хотів його спожити,
Тому зачали сперечатися за це,
А далі й битися. Один сердитий,
А другий також лютий.
»Пшеничку перший я знайшов,
Тому моєю мусить бути«, —
Так перший каже. Другий знов
На се: »Неправда, перший я
Знайшов її, для того є вона моя.«
І так сваряться між собою й б'ються,
Аж пірлячка із порохом несуться.

А курочка стоїть собі
Та приглядається борбі,
А далі так їм каже:
»Мій суд всю правду вам покаже,
Я вас розсуджу нині;
Ти стань, воробчику, ось тут, а ти від нього кроків
Яж стану поміж вами в середині.« [пять,
Послухали воробчики. Спокійно вже стоять
І ждуть на суд.
А курочка за труд
Тоді зеренце гарно зіла
І сміючись з воробчиків на курник злетіла.
І так їм сказала: »Так то все буває, —
Де два сваряться, там третій користує.«

П. Ш.

Забави для початкових шкіл і дитячих садків.

1. Перегони на кріслах.

Уставити 6. крісел в рівній лінії, задом до стіни. Потягнути рівну лінію 7-8 метрів від крісел і уставити на ній 7-ро дітей. На даний знак діти біжуть і сідають на крісла: кожда дитина на одно крісло. Котре з семи дітей остане без крісла, се відступає на бік. Взяти одно крісло на бік і повторити перегони. Ігра повторяється аж доки не лишиться одно крісло і двоє дітей до бігу. З двох останніх дітей, котре перше добіжить і сяде на крісло, виграє нагороду. Ся забава учить справности й уваги.

2. Переміна чисел.

Діти творять колесо. Кожда дитина одержує якесь число. Одно з дітей стає в середині і викликає два числа. Ті діти, яких числа були названі, мусять замінити свої місця, а рівночасно дитина, що стоїть на середині пробує зайняти одно із опорожнених місць. Дитина, що остане без місця, стає на середину кола і викликає знова два числа дітей. Ся забава учить рухливости.

3. Хто скорше.

Діти стають в колесо побравшись за руки. Одно з дітей біжить навкруг косеса, а біжучи ударає одно з дітей в колесі. Ударена дитина біжить в противну сторону від першої. Коли зустрінуться в половині дороги, подають собі руки і біжуть дальше кожде в свою сторону. Котре з них добіжить скорше до місця, з відки вибігла ударена дитина, те виграє. Та дитина, що остала без місця, біжить і визиває когось другого.

4. Наше тіло.

Діти стають в півколесо, а посередині стає учитель і даючи дітям слідуючі питання, каже вказувати на ті части тіла, котрі будуть названі.

1. Де є наші очі?
2. На що маємо очі?
3. Де є наш ніс?
4. До чого служить нам ніс?
5. Де є наші уста?
6. На що маємо уста?
7. Де є наші уха?
8. На що потрібні нам уха?
9. Де є наші руки?
10. До чого уживаємо рук?
11. Де є наші ноги?
12. До чого служать нам ноги?

Коли діти неможуть дати влучної відповіді, тоді учитель повинен пояснити їм відповідь в ясній, конкретній формі. Ся забава заставляє дитину до самостійного думання.

5. Лис і господар.

Діти творять колесо. Одно з дітей вибирають за «лиса» а друге за «господаря». Лис стає в середині колеса а «господар» поза колесом. Господар, зобачивши лиса, каже *»Що ти робиш в моїм городі?»* Лис відповідає: *»Краду виноград!»* Господар каже: *»Я пішлю свого пса за тобою»*, Лис відповідає: *»Посилай не дуже я боюсь його»*. Відтак лис біжить поміж діти, що творять колесо, раз до середини то знова із середини, а господар за ним тою самою дорогою. Як господар зловить, лиса то стає лисом, а лис господарем. Як господар не зловить лиса то лис є даліше лисом, а грачі вибирають нового господаря.

Віннігер.

Михайло Кумка.

Ганочка і Лавич.

— *»Хто ти такий? Такий барвистий,
Немов те сонце променистий,
У райдужні прибрався шати,
Хто ти, хороший та хвостатий?*

*Чи короленко, чи царенко? —
Питає Ганочка скоренько —
»Чи просто пишний ти панич?»
»Я, любя Ганочко, Павич.*

*Відмовив той, хвоста звинув,
Вклонився низько головою,
Галянтно шарнувши ногою —
І так закохано зітхнув.*

Дід Сава.

„Світ Дитини“ є постійним додатком до „Молодої України“.

Редакція і Адміністрація: Львів, ул. Зіморовича, 3.

Видає і за редакцію відповідає: **Михайло Таранько.**

З друкарні ОО. Василіян у Жовкві.

СВІТ ДИТИНИ

ІЛЮСТРОВАНІЙ ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

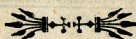
Виходить два рази в місяць.

До школи!

До школи, дітоньки,
До школи спішіть,
Не тратьте весноньки
Молодечих літ.

Не тратьте весноньки
Свого буття,
Загляньте в листоньки
До книги життя.

Загляньте в листоньки
Тай мудрість знайдіть,
Щоб про вас, любенькі,
Дізнався весь світ.

Над річкою.

Малюнок І. Іжакевича.

До ілюстрації на сторони 138.

Як у літі в гарну днину
Ясне сонце припече,
Як горячо, що при праці
Піт з чола тобі тече —

Побіжи тоді до річки
В чисту воду там скачай
І як рибка у водичці
Плавай, бався і гуляй!

От і мама взяла Юрця
І у воду завела,
А качки з нього сміються:
»О! і ти прийшов! ква! ква!«

Тільки квочка нещаслива,
Бо боїться в воду йти
І не може вийти з дива:
Кво, кво, Юрцю, то се ти?!

М. Магир.

К. Евальд.

Дикий мак.

Коло жита на межі ріс дикий мак. — Отак собі тут стою — сказав, — а в голові маю більше як сотню насіння. Та не знаю, куди його подіти. Передумував цілий день, що має робити. Як сонце зайшло, замкнув очі і спав. Ще й снилося йому лиш те насінне. Ранком був такий мудрий, як і день перед тим.

Осторожно відхилив кілька клепок у своїй голові, щоби сонце просто світило на його насінне. Саме тоді ранішній вітерець пробігав по межі. До нього звернувся мак: — Чи не хотів би ти мені допомогти? Не багато жадаю від тебе. Потряси лише трохи моє гілля, щоби насінне з голови повипадало.

— Добре, — сказав вітер — і насінне розлетілося на всі сторони. Биля і так вже сухе, зломалося від вітру. Та мак про се не дбав. Хто про свої діти мудро подумав, не має вже чим журитися.

— Майся гаразд! — зашумів іще вітерець і полетів далше

Подав Богданко.

Пригода з фаєрверком.

1.

Купив батько Олесеви
Штучний огоньок
Тай пішов враз із сином
В вишневий садок.

2.

У садочку до вишеньки
Огонь почепив,
А циліндер ще й загортку
Висше умістив.

3.

Іде разом із Олесем
Огонь підпалить —
Підпалили... аж циліндер
У гору летить!

4.

Розірвало геть циліндер
В горі на шматки,
А батечко з Олесиком
В страху на втіки!

Я. В.

Добраніч, котику!

Маленька Зоня день цілий
Пестить чорненьку кицю,
А прийде вечір, то як стій,
Кладе вже спати Мицю.

Приносить подушку малу
Для приятеля свого
І каже: »Спи так ніч цілу
До ранку, до самого.

А кіт собі: Мур, мур, мур, мур...
Дрімає і муркоче,
Йому приснився чорний щур,
Тож спати він не хоче.

О. Б.

Заяць і лисиця.

[З «Народніх байок» В. Гнатюка].

По горячій літі наступила сира, холодна осінь, а далі надтягнула й зима. Всі звірі стали готувати собі оселі. Заяць збудував собі хатку з лубка, а лисиця зложила її з криги. Доки тягнулася зима, було добре й лисиці, та скоро пригріло сонечко і настала весна, а сніг почав таяти, розтаяла й лисиччина хата. Осталася лисиця без хати. Вибралася тоді лисиця до заяця тай стала казати: Пустиме мене, братчику, до своєї хати хоч на один тиждень, поки потепліє ліпше.

Заяць змилюсердився, пустив. Пожила лисиця день, подобалося їй у заяцевій хаті. Та колиж бо він став для неї завадою! Не довго роздумувала лисиця, вигнала заяця з йогож хати і стала сама жити та що дня по одному заячикови поїдати. Мусів заяць жити на дворі, бігав довкола хатки і плакав.

Ішов туди медвідь, побачив, що заяць плаче, і спитав: Чого ти, зайчику, плачеш?

Якже мені не плакати? Залізла в мою хату лисиця, мене вигнала, а сама сидить і мене не пускає та ще й мої діти поїдає!

Не журися, зайчику, я швидко викурю її, аж хвостом замелькає.

Ні, медведику, не виженеш ти її. Вона така відважна, що нікого не боїться.

Не бійся, вижену. Що ти собі думаєш, що я її злякаюся?

Підійшов медвідь до хатки і крикнув: Лисице! Вибирайся зараз із хати, бо як не послухаєш, горе тобі буде!

Лисиця заспівала у відповідь:

Я тобі не лисиця,
Я всім звірям цариця,
Всесильна і могутча.
Хто мене потрівожить,
Тому смерть неминуча!

Як медвідь почув се, злякався і побіг від хатки — не оглядаючись.

Став знов заяць плакати. Біг туди вовк, побачив, що заяць плаче і спитав: Чого ти, зайчику, плачеш?

Та якже мені не плакати? Залізла в мою хату лисиця, мене вигнала, а сама жиє там і мої діти поїдає.

Не плач, зайчику, я піду, вижену її.

Ледви ти виженеш її. Вона така відважна, що нікого не боїться. Вже брався медвідь виганяти її, тай то не вигнав, а ти й стілько не вступиш.

Та що ти рівнаєш мене до медведя? Яж не такий валило, як він. Я зараз вижену її.

Підійшов вовк до хатки і крикнув: Виходи, лисице, геть із хати!

А лисиця заспівала свою пісню:

Я тобі не лисиця,
Я всім звірям цариця і т. д.

Вовк злякався і побіг, не оглядаючись.

Став знов заяць плакати. Бігли собаки на болота пошукати собі якої падлини, дивляться, сидить заяць. Вони хотіли вже кинутися на нього й розірвати, аж приглядаються, а він плаче. Зробився жаль собакам, підбігли вони до заяця і спитали: Чого ти, зайчику, плачеш?

Якже мені не плакати? Вдерлася в мою хату лисиця, мене вигнала і тепер не пускає та ще мої діти поїдає.

Ходи, ми виженемо її зараз.

Куди там вам її виганяти? Гнав її вже медвідь, не вигнав. Брався вовк виганяти і той не вигнав. Якже вам її вигнати?

Не журися, зайчику, ходи, зараз виженемо її.

Підійшли собаки під хатку і крикнули: Лисице, вибирайся геть із хати!

Лисиця заспівала їм:

Я тобі не лисиця,

Я всім звірям цариця і т. д.

Собаки не злякалися лисиці, кинулися до дверей хатини, обнюхали і відійшли. Не могли дістати лисиці, бо вона не показувалася з хати. Відійшли собаки трохи від хати і стали радитися, якби їм піддурити лисицю. Одна собака каже: Знаєте що, братчики? Без хитрощів ми не вдіємо нічого з лисицею. Вона до хати не впустить нас, а так чим не лякалиб ми її, вона з хати не вийде.

А якіж хитрощі ми вигадаємо? — спитали інші собаки.

А ось що. Лисиця дуже ласа на курятину. Побіжим ми до дому і попросім когута, щоб він прийшов сюди з нами. Когут буде ходити попід хату і піяти, а ми засядемо за углом. Як тільки лисиця покажеться з хати, ми зараз схопимо її й задушимо.

Добре ти думаєш. Пробуємо піддурити.

Побігли собаки до дому, взяли з собою когута і пішли до заячої хатки. Дорогою навчили собаки когута, що робити: Ти, когутику, ходи попід хату і кукурікай, виманюй лисицю з хати, а ми засядемо за углом і будемо ждати, поки вона не вибіжить із дверей.

Підійшли вони до хати, собаки засіли, а когут почав проходжуватися попід хату та весело кричав: Ку-ку-рі-ку-у!

Лисиця почула голос когута і зраділа, мало зі шкіри не вискочила, подумавши: Ось яка я щаслива! Горювала, що не буде нічого їсти. Поїла заячата й думала, що доведеться з голоду здихати, а тут ось і Бог когута післав! Славаж тобі, Господи!

Лисиця кинулася швиденько в двері. Ледви вискочила з хати, звернула просто до когута, а собаки схопили лисицю за карчило й задушили та пірвали її на кусочки. Тоді заяць увійшов у свою хатку і став жити, проживати, на нові діточки розживатися.

„Світ Дитини“ є постійним додатком до „Молодої України“.

Редакція і Адміністрація: Львів, ул. Зіморовича, 3.

Видає і за редакцію відповідає: **Михайло Таранько.**

З друкарні ОО. Василіян у Жовкві.